

DOBAI PÉTER

Hajnal, ha reád riad

Ó! Ölelő, gyermekké visszaváltoztató éj.
 Éj, éjfél, régi, nürnbergi ingaóra nélkül.
 Csak egy Omega vekker van. Kvarc.
 A mutatók foszforeszkálnak,
 mint a boszorkányszemek, német erdők mélyén.
 Társad dobogó, lüktető teste,
 tiédől másnemű, kihívó meztelenségének
 tiszta tengerszintje,
 a mellkas, a mellbimbók, a sötétlő bimbóudvarok,
 a széttárt végtagok, az ellazult testvonalak,
 domborulatok, ívek, hajlatok feléd futó hullámai...
 mint egy álmában kivégzett hős, fekszik hanyatt – – –
 Szép, okos tudata: távol tőled, távol önmagától.

– – –
 Egyszer csak dinamikus jeladásba kezd a vekker.
 Elkezdődik a mindennapi omega...
 Szeretnél álmodni még,
 de álmod szabadulna tőled...
 Az álombéli képek, az álombéli személyek,
 az álombéli szavak (melyeknek nincs szótára...),
 az álombéli gyónások, fogadalmak, mintegy testet öltve:
 félnek, hogy másnap is, ébren is folytatod,
 netán be is tartod őket... s hogy terhére másoknak,
 ráadásul még el is meséled álmod,
 anélkül persze, hogy te is meghallgatnád az övékét...
 Freud és Jung már nem analizálnak, nem élnek...
 (főleg nem külön teérted) Álmod sorából
 egy második életet hoztak a privát káosz felszínére,
 hogy lássad, belássad és szerényen megértsed:
 magadon kívül nincsen mitől félned,
 mindhiába szeretnél érezni valamit..., „egyéni”, „extrát...”
 legalább szorongást, félelmet, egy távoli katasztrófát...
 miközben kínzóan kíváncsi vagy társad hajnali félelmére,
 ha ugyan pusztán gravitációs otlétedet túlélte...
 Ó, fel vidáman!
 Máris másnap van!
 Egy új holnap vak véletlenjei várnak!
 Ó, riadó! Ó, csatatrombita! (csak csata nincsen...)
 Előre, ó, omega!